

[Ragnhild Andersen.]

og 85, hvori indeholdes husleje-forhøjelserne på henholdsvis 5 og 6 pct. til uændring vedligeholdelse, 7—10 pct. til indvendig vedligeholdelse og de direkte 10 pct. til uændring vedligeholdelse i forretningslejemål. Endelig vil jeg anmode om delt afstemning om § 105, idet mit parti vil stemme imod stk. 1, der betyder, at der er fri opsigelsesret i fremlejemål indgået efter den 1. juni 1947.

Jeg skal herefter så indtrængende, det er mig muligt, opfordre det høje tings medlemmer til at stemme for de af mit parti stillede ændringsforslag, fordi de betyder, at lejerne beskyttes mod husleje-forhøjelse og i andre henseender, som jeg allerede har klargjort det, og forkaste den reelle og generelle husleje-forhøjelse, som ved udvalgets forslag vil blive væltet over på lejerne.

Formanden: Til det ærede medlems udtalelser vedrørende den særlige optrykning af de af det ærede medlem stillede ændringsforslag til lejelovforslaget ønsker jeg at gøre følgende bemærkninger:

Det er gammel praksis i rigsdagen, at ændringsforslag, der går ud på en ny affattelse af vedkommende lovforslag, kan fremtræde som henvisning til en tilsvarende tekst i tiddenden. Jeg nævner som et parallelt tilfælde, der netop også drejede sig om huslejeloven, folketingstiddenden 1947—48, sp. 4805. Der står følgende:

„Af Ragnhild Andersen:

Lovforslagets tekst affattes således:

„Teksten som teksten i det af Alvilda Larsen, Ragnhild Andersen, Alfred Jensen og Aksel Larsen den 29. april 1948 forelagte „forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 54 af 23. marts 1937 om leje, således som denne senere er ændret“ [se tillæg A. sp. 6265] med den ændring, at den under det nævnte lovforslag opførte ændring til lovens § 58 a affattes således: . . .“ o. s. v.

Som et tilfælde fra ældre tid nævner jeg eksempelvis tillæg B. 1911—12, sp. 3753, hvor der står følgende: „Lovforslaget føres tilbage til den skikkelse, hvori lovforslaget blev vedtaget af folketinget . . ., dog at §§ 1 og 2 affattes således: . . .“ o. s. v.

Ingvar Dahl: Jeg vil gerne på mit partis vegne anbefale de af udvalget stillede ændringsforslag til forslag til lov om leje.

Jeg beklager naturligvis, at det ærede medlem fru Ragnhild Andersen ikke har haft tid til at nå længere i sin gennemgang af ændringsforslagene end, at hun må betragte dem som en forringelse. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at jeg i hvert fald

udfra et lejersynspunkt må anse ændringsforslag nr. 4 for at være en ubetinget forbedring, og jeg må anse ændringsforslag nr. 6 for ligeledes at være ubetinget godt, set fra et lejersynspunkt. Endelig vil jeg også gerne henlede opmærksomheden på ændringsforslag nr. 11, som man i hvert fald ikke bør overse, når man skal vurdere de ændringsforslag, som det nedsatte udvalg har stillet, eller som er fremsat af ministeren og tiltrådt af udvalget.

Jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale de stillede ændringsforslag såvel til forslag til lov om leje som til forslag til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen.

Til det ærede medlems bemærkninger iøvrigt kan der ikke være grund til at sige så farlig meget. Når det ærede medlem vurderer leje-forhøjelsen på den måde, at grundejerne kan få 13 pct., uden at lejerne får noget som helst derfor, vil jeg gerne sige, at de 7 pct. udelukkende er knyttet til ejendommenes reparation. En sådan vurdering af lejelovens § 78 og en sådan sammenkædning med § 77, som det ærede medlem foretager, viser udtrykkeligt, at det ærede medlem ikke tilstræber at give lovforslaget en reel bedømmelse, og jeg må betragte de af det ærede medlem stillede ændringsforslag som værende en ubetinget parade.

Iøvrigt vil jeg gøre opmærksom på, at siden daværende boligminister Kjærboel her i tinget fremsatte sit forslag til lov om leje, er der sket visse ændringer, som naturligvis også må få virkninger med hensyn til forholdet mellem ejer og lejer. Jeg vil fremhæve, at byggeindeksen fra 1950 og indtil april 1951 er undergået en stigning på 51 points. En sådan stigning på byggeomkostningsindeksen kan man ikke helt se bort fra. Endvidere vil jeg oplyse, at pristalsstigningen fra oktober 1949 til april 1951 har udgjort 49 points.

Det er jo givet, at der kommer et tidspunkt, hvor disse prisstigninger ikke kan lades ude af betragtning, når man skal bedømme omkostningskontoen for den boligmasse, som skal have den nødvendige vedligeholdelse. I 1949 mente de fleste af os vel, at priserne havde toppet, og at ejerne gennem ejendommenes indtjeningsmuligheder ved et eventuelt kommende prisfald ville have mulighed for at genoprette deres økonomi. Den forudsætning er nu bristet. Prisstigningen er fortsat også med hensyn til omkostningerne på dette område, og derfor må vi naturligvis på et eller andet tidspunkt have dette forhold ordnet, og det sker nu på den måde, som lovforslaget forudsætter.